

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Udrag fra EN AFTENSCENE

Citation: Winther, Christian: "Poetiske Skrifter", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 279. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr03val-shoot-idm140679262561872/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

taget reent bort; — jeg beholdt den, men jeg halter stærkt, som Hun seer!»

Den unge Pige slog Øinene ned og taug et Øieblik. Derpaa saae hun rask op og sagde smilende:

»Ja, men det var det, vi kom fra: Han er en Smigrer, er Han, og Hans Tunge kan sige saa mange Ting — hvorfra kommer Alt det?»

»Det kommer fra Hjertet, min Fæstemø!»

»Ja, men Hjertet maa have havt en god Øvelse i sine — i sine tidligere Dage! Hvem har det øvet sig hos? Jeg har saa tidt villet spørge Ham derom; Han maa ikke bilde mig ind, at Han altid har været den, Han nu er. Forleden snakkede jeg med Hans Huusholderske; jeg maa jo vide, hvordan det gaaer til i Hans Huus for Fremtidens Skyld. Den gamle *Susanne* vidste dog at fortælle mig lidt; men rigtig underrettet var hun dog ikke. Er det nu f. Ex. virkelig sandt, hvad hun sagde, at Han havde kunnet faae en Prindsesse til Kone derude i Italien eller hvor det var?»

Den Lærde taug og saae alvorligt ned foran sig.

»Naa, er der nu noget Ondt i det, jeg har sagt? Er det ikke sandt? eller tør Han ikke fortælle mig noget derom?»

»Tør?» sagde Doctoren smilende lidt veemodigt, »jo, det veed den gode Gud, jeg tør, og behøver ikke at skamme mig, hverken for min egen eller *Andres* Skyld!»

»Naa, saa fortæl mig da lidt derom,« sagde *Abt-gael* og satte Rokken i Bevægelse med sin lille Fod, »jeg er gruelig nysgjerrig og jeg gider saa gjerne høre paa Fortællinger!»

»Gjerne, min Engell hvis det blot kan more hende,

saa vil jeg da fortælle hende Alt, hvorledes det egentlig forholder sig med det, den gamle *Susanne* har sladdret om, og hvorlunde det Hele er tilgaaet. Men Hun maa ikke vente noget Eventyr; det er en meget naturlig, simpel og sandfærdig Historie. — I det Land *Toskana*, som er en ringe Part af Italien eller Velskland, ligger en stor og saare yndefuld Stad, som hedder *Firenze* eller, som vi sige, Florents. Den er Hovedstaden i Landet, og ligger i en bred Dal, næsten paa alle Sider begrændset af skønne, med Skove, Viinhauger, Byer, Slotte, Klostere og Landsteder besaaede Bjerge. En Strøm eller Flod, som hedder *Arno*, deler den høist siirligt bygte Stad i to Dele, som forbindes med hinanden ved flere Broer; disse saavel som Byens Paladser, Torve, Kirker og Theatre ere paa det herligste smykkede med Billedværker. En klog Regjering og Indbyggernes egen Flid og Snille have gjort Land og Stad rige og mægtige; Handel og Vandel, skønne Kunster og alskjøn Vidskab blomstre der i fuld Flor. Det er et deiligt og qvikt Folkefærd, saa belevent og fiint i sine Manerer og Skikke, at de fleste blandt vore fornemste Junkere gjerne kunde have godt af at tage Lære i Levemaade af en Silkevæversvend fra Florents. Men de ere forresten slet ikke at stole paa, som næsten alle Folkefærd i de hede Lænder. Ved visse Leiligheder vise de megen Pragt og Pomp, men ere ellers suurfittige, gjerrige og nærige; udvortes venlige og huldsalige, gjenme de i deres Hjerter Underfundighed, Lumskhed og Grumhed; iversyge til Raseri paa deres egne Qvinder, efterstræbe de med Raseri letfærdigen Andres; Dolk og Gift spare de ikke, naar det kommer dem an paa at kjøbe og

stille Hjertets og Livets meest brændende og pi-
nende Smertes, Hevntørst og Skinsyge. Dog enhver
saadan Daad, hvortil der hører Mod, udrette de ikke
selv; dertil ere de for feige. Høimodighed, Troskab,
Tapperhed fremtræde kun paa deres Theatre, hvor
disse Ord udtales med stor Brask og Bram. Nei,
ville de hevne sig, da betale de en Andens Haand
for det hemmelige Dolkestød, det snigende Gift-
bæger, der skal slukke deres Had og svale deres
Lidenskabs Glød. Deres Qvinder ere deilige at see
til, de have en prægtig Væxt, ravnensorte Haar og
flammende Øine; men det er Slinger i en glimrende,
broget Ham, ligesaa lidt kydske som Aben, ligesaa
lidt ærlige som Katten. Til al Slags Kunst have de
af Naturen store Gaver, og deres Billedværker, saa
vel med Farve som med Steen, saa og deres Poesie
overgaae næsten Alt, hvad det øvrige Europa hidtil
har frembragt. Deres Musik klinger lifligt; men med
Undtagelse af nogle Kirkemesser og Psalmer er den
alene for Sandsen, blød og qvindagtig, uden Forstand
eller Hjerte; den lokker vel ofte Taarer frem, som
ved en sandelig, en hysterisk Nerverystelse; men
den hverken styrker eller hæver Aanden!»

»Jh, Gud hjælpe mig!« sagde *Abigael* leende, »det
maa jo da være et deiligt Land! Der gad jeg nok
hen! Er Mandfolkene ogsaa rigtig kjønne der?«

»Som man antager ere de i Almindelighed ikke
saa skjønne som Qvindfolket. Dog, Hun siger vel
kun saa for Skjæmt, at Hun gjerne gad der hen, min
Hjerte? Hun maa troe mig paa mit Ord, som idelig
vil kunne stadfæstes ved Erfaring, at skjøndt dette
Folk af Herren besidder en Rigdom af Evner og gode
saavel Aandens som Legemets og Naturens Gaver.